

Arrest

nr. 66 354 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. STASSIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit het dorp Dachu-Borzoy maar woonachtig in Grozny. U bent getrouwd met L. G. (...) (O.V. x) met wie u een minderjarige dochter J. G. (...) (O.V. x) en een minderjarige zoon K. G. (...) (O.V. x) heeft. Nog voor uw traditionele huwelijk met uw vrouw in juli 2007, ondervindt de broer van uw vrouw, A. G. (...), problemen met de autoriteiten. Samen met een vriend zou hij wapens hebben geleverd aan rebellen. Een andere medestander werd vermoord. Om deze reden dook uw schoonbroer onder. Op dit moment echter is hij alweer thuis in zijn huis in Grozny. Begin september 2009 gaat u naar het dorp Dachu-Borzoy om er uw perceel te omheinen waar u koeien houdt. Daartoe gaat u naar het bos om hout te halen. Aan de rand van het bos ziet u R. (...), een jonge dorpeling, met twee gemaskerde mannen in het bos praten. Hij zegt u weg te gaan, wat u ook doet. U keert terug naar Grozny. Twee dagen later belt uw broer V. (...), die in Dachu-

Borzoy woont, u op en zegt u dat gemaskerde mannen van de ordediensten binnengevallen zijn bij hem thuis op zoek naar u. Uw broer had de mannen gezegd dat u in de stad verbleef. Sindsdien probeert u zoveel mogelijk van huis weg te zijn en overnacht u bij verschillende vrienden en familieleden. Uw vrouw verblijft in die periode afwisselend in jullie gehuurd appartement, bij uw ouders en haar eigen ouders. Op 6 oktober 2009 gaat u samen met ene E. (...) een internationaal reispaspoort afhalen bij de paspoortdienst in Grozny. Op 13 oktober 2009 trouwt u officieel met uw vrouw. Jullie gaan samen een huwelijksakte afhalen bij de burgerlijke stand in Grozny. U verlaat Tsjetsjenië op 19 oktober 2009 met de trein. Met uw gezin neemt u de trein naar Moskou en van daar de trein naar Wit-Rusland en Polen. In Polen worden jullie door de Poolse autoriteiten van de trein gehaald. Ze nemen jullie reispaspoorten in beslag en nemen vingerafdrukken. Enkele dagen later reizen jullie met de auto verder naar België waar u en uw vrouw op 3 november 2009 voor het eerst asiel aanvragen. Op 25 februari 2010 beveelt de Belgische overheid u het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Polen. U doet dit echter niet en vraagt op 23 september 2010 voor de tweede keer asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: kopies van alle pagina's van uw intern paspoort, een kopie van uw rijbewijs en een kopie van uw huwelijksakte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde dat u niet weet wat u zal overkomen als u terugkeert naar uw land van herkomst. U vreest dat u spoorloos zal verdwijnen. U verklaart ook dat de ordediensten naar u op zoek zijn (CGVS p. 4-5 & p. 12).

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u en uw vrouw afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw asielaanvraag in een ander land van de Europese Unie niet stroken met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is toegevoegd. U verklaart immers dat u en uw vrouw van de trein werden gezet in Polen, dat jullie een aantal vragen gesteld werden en dat jullie reispassen afgenomen werden, maar dat u persoonlijk geen asielaanvraag heeft gedaan in Polen (CGVS p. 4). U verklaart ook dat jullie kort na jullie aankomst in Polen (begin november 2009) naar België vertrokken. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat u op 22 oktober 2009 wel degelijk asiel aanvroeg bij uw aankomst in Terespol (Polen) en dat op 15 februari 2010 een beslissing werd genomen door de Poolse autoriteiten om verder geen actie te ondernemen wat betreft uw asielaanvraag. Niet alleen ondermijnt u met deze tegenstrijdigheid de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas, u wekt op deze manier bovendien het vermoeden de asielprocedures in Europa bijzonder lichtzinnig op te vatten. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of voor ernstige schade kan nochtans verwacht worden dat hij zich op een integere en ernstige manier opstelt wat betreft de mogelijkheden op internationale bescherming tegen de problemen waarvoor hij op de vlucht is.

Ten tweede blijken uit een vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaart u dat uw vrouw wel degelijk vroeg waar u bleef overnachten als u niet thuis kwam en dat u haar een aantal van die plaatsen concreet noemde, namelijk Urus-Matan, een vriend in het Savatskoye-district en uw nicht die bij de rechtbank werkt (CGVS p. 14), terwijl uw vrouw verklaart dat ze u nooit vroeg naar de plaatsen waar u verbleef omdat ze vertrouwen heeft in u en dat u haar nooit concrete plaatsen noemde waar u verbleef (CGVS vrouw p. 8). Als verklaring hiervoor zegt u 'Ja, ik weet ook niet goed wie wat vroeg aan de andere' en 'concreet heb ik tegen haar niet gezegd waar ik verbleef. Waar ben je,

vroeg ze. Ik gaf geen uitgebreide uitleg. Soms zei ik enkele keren waar ik was. Maar concreet niet' (CGVS p. 19). Hiermee blijven deze tegenstrijdigheden echter nog steeds overeind. Verder verklaarde u dat de problemen van uw schoonbroer dateren van voordat u uw vrouw kende, dat die problemen zich situeren voordat jullie traditioneel getrouwd waren in juli 2007 en dat u zich herinnert dat het niet was toen jullie samenwoonden. U verklaart ook dat uw schoonbroer op dit moment thuis is in zijn huis in Grozny (CGVS p. 17). Uw vrouw daarentegen verklaart dat haar broer (uw schoonbroer) onderdook kort voor jullie vertrek uit Grozny, een jaar of een half jaar daarvoor, en dat jullie niet weten waar hij op dit moment is omdat hij nog altijd ondergedoken leeft. Ze verklaart ook dat jullie al samen waren toen hij ging onderduiken en dat jullie al traditioneel getrouwd waren (CGVS vrouw p. 9). Hiermee geconfronteerd, zegt u 'Ja, toen ik tegen haar zei dat we moesten vertrekken zei ze tegen mij, ik heb ook problemen met mijn broer. Toen zei ik dat we problemen hadden met autoriteiten. Maar concreet was dat misschien vroeger, ik heb het haar niet zo gevraagd' en 'Dat kan ik niet uitleggen. Toen ik haar vroeg waar hij was, antwoordde ze thuis. Ik weet niet. Ik dacht in mezelf dat ze in TSJ bedoelde' (CGVS p. 19). Deze antwoorden bieden echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden.

Daarnaast, wat betreft het ophalen van de reispaspoorten van u en uw vrouw, verklaart u eerst dat uw vrouw mee was naar de paspoortdienst maar dat u zich kan vergissen, dat u dat niet met zekerheid kan zeggen en dat u het niet zo zeker weet (CGVS p. 7). Later zegt u meermaals dat u het zich niet meer kan herinneren of ze erbij was of niet (CGVS p. 10). Uw vrouw verklaart hierover dat ze zich samen met u aanmeldde op de paspoortdienst, dat ze met u aanwezig was op die dienst en dat ze naast u stond terwijl u alles verder regelde inzake jullie reispassen (CGVS vrouw p. 5). Aangezien het regelen van jullie reispassen op dat moment een belangrijk gegeven was in uw leven – u stond immers op het punt te vertrekken uit uw land en u bood zich aan bij de autoriteiten die naar eigen zeggen op zoek waren naar u – is het hoogst opmerkelijk dat u niet in staat bent een coherenter antwoord te geven op de vraag waar uw vrouw zich op dat moment bevond, te meer omdat uw vrouw verklaarde dat ze naast u stond. Tenslotte verklaart u dat u tijdens uw reis met de trein van Grozny naar Polen tweemaal gecontroleerd werd, namelijk in Rostov en in Polen. U verklaart uitdrukkelijk dat u aan de grens tussen Rusland en Wit-Rusland geen controle kreeg (CGVS p. 9). Uw vrouw echter verklaart dat er volgens haar ook een controle was aan de grens Rusland-Wit-Rusland waarbij ofwel u ofwel die andere persoon haar paspoort toonde (CGVS vrouw p. 7). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Misschien wel, maar dat herinner ik me niet. misschien was dat 's morgens'. Als u gezegd wordt dat u eerst duidelijk nee zei, zegt u 'Ik sliep misschien toen er misschien controle was. Het enige wat ik weet was dat ik controle kreeg in Polen' (CGVS p. 10). Hiermee blijft deze tegenstrijdigheid tussen u en uw vrouw echter nog steeds overeind.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 12 oktober 2010 en op het Commissariaat-generaal (CGVS) op 2 maart 2011. Zo verklaart u op de DVZ dat uw broer V. (...) u drie dagen na het incident in het bos opbelde en zei dat R. (...) de voorbije nacht was opgepakt en dat ze ook vroegen naar u; dat u R. (...) een week later in het geheim zag en dat hij u toen zei dat de mensen in het bos vrijheidsstrijders waren; en dat R. (...) korte tijd later opnieuw opgepakt werd (DVZ 12.10.2010 p. 2, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op CGVS echter verklaart u dat uw broer aan de telefoon enkel zei dat die mannen op zoek waren naar u, niet meer dan dat (CGVS p. 12); dat R. (...) tweemaal opgepakt werd nog voor het incident in het bos; en dat u hem na het incident in het bos niet meer gezien of gehoord heeft en dat u hem zelfs wou vermijden (CGVS p. 16). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Ik kan niets begrijpen. Ik kon hem niet meer zien. Na dat incident probeerde ik hem te vermijden' en 'Dat kan ik niet begrijpen. Toen ik hem die dag zag, hebben ze hem misschien 's nachts opgepakt' (CGVS p. 17). Hiermee heft u deze fundamentele tegenstrijdigheden echter niet op.

Ten vierde blijkt dat u zich in oktober 2009 tweemaal tot de autoriteiten in Tsjetsjenië hebt gewend. Dit is opmerkelijk, u verklaarde immers dat de autoriteiten sinds begin september 2009 naar u op zoek waren en sindsdien probeerde u om zoveel mogelijk niet meer thuis te zijn om een ontmoeting met de ordediensten te vermijden (CGVS p. 12-13). U verklaart echter dat u zich persoonlijk met uw vrouw ging aanbieden met jullie interne paspoorten bij de burgerlijke stand op 13 oktober 2009 om in het huwelijk te treden en dat u op 6 oktober 2009 naar de paspoortdienst in Grozny ging om er uw internationaal reispaspoort op te halen met uw vriend E. (...) die daarbij uw intern paspoort voorlegde. Telkens ondervond u naar eigen zeggen geen problemen (CGVS p. 5-7). Het Commissariaat-generaal meent dat uw gedrag, nadat u sinds begin september 2009 op verschillende plaatsen zou gewoond hebben uit vrees voor een ontmoeting met de ordediensten, niet in overeenstemming lijkt met uw bewering als zou u in Tsjetsjenië door de autoriteiten worden vervolgd. Indien de ordediensten begin september 2009 werkelijk bij uw broer in Dachu-Borzoy zouden zijn binnengevallen op zoek naar u en indien u werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden opgepakt, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden om uw huwelijk te laten

registreren. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u de autoriteiten op de hoogte zou stellen van uw gepland vertrek uit de Russische Federatie door onder uw eigen naam een reispaspoort aan te vragen. Ten vijfde, wat betreft uw reisroute, verklaarde u op 19 oktober 2009 met uw eigen reispas met de trein van Grozny naar Moskou en zo naar Wit-Rusland en Polen gereisd te hebben, zonder daarbij 'verstopt' te hebben gezeten (CGVS p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u door toedoen van de autoriteiten spoorloos zou kunnen verdwijnen als ze u vinden (CGVS p. 4-5). Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat uw gedrag, nadat u sinds begin september 2009 op verschillende plaatsen zou gewoond hebben uit vrees voor een ontmoeting met de ordediensten, niet in overeenstemming lijkt met uw bewering als zou u in Tsjetsjenië door de autoriteiten worden vervolgd. Indien de ordediensten begin september 2009 werkelijk bij uw broer in Dachu-Borzoy zouden zijn binnengevallen op zoek naar u en indien u werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden opgepakt, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u, zonder zich te verstoppen en met uw persoonlijke reispas op zak, het openbaar vervoer gebruikt om te vluchten uit uw land, waarbij de kans op een identiteitscontrole reëel is.

Concluderend kan op basis van bovenstaande elementen geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen als zouden de autoriteiten op zoek zijn naar u als gevolg van uw vermeende betrokkenheid bij de activiteiten van R. (...) en als zou uw schoonbroer ondergedoken leven als gevolg van zijn geleverde hulp aan rebellen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De kopies van uw intern paspoort, uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

De kopies van uw intern paspoort evenals de kopies van de geboorteaktes van uw kinderen bevatten enkel (niet betwiste) identiteitsgegevens. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Eveneens roept zij de schending in van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel en benadrukt zij dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek.

De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge van samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). In zoverre verzoekende partij met een verwijt aangaande de gebrekkige, onduidelijke en dubbelzinnige motivering

in wezen refereert aan een schending van de motiveringsplicht, wijst de Raad op wat desbetreffend volgt.

2.2.2. De Raad merkt op dat artikel 97 van de Grondwet – in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij pretendeert – geenszins een bepaling betreffende de formele en materiële motiveringsplicht bevat. De formele motiveringplicht wordt wel voorgeschreven in de overige opgeworpen artikelen, zijnde artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met het incident in het bos, dat het startschot zou zijn geweest voor de onzekere positie van verzoekende partij, wenst zij te onderstrepen dat het na anderhalf jaar normaal is dat zij zich niet meer exact herinnert wanneer zij hieromtrent een telefoongesprek heeft gevoerd met haar broer. Het is evenmin verwonderlijk dat zij de precieze tijdsrelatie tussen dit telefoongesprek en de arrestatie van R. niet meer nauwkeurig kan inschatten.

2.2.4.2. De Raad constateert evenwel dat de ongerijmdheden met betrekking tot R. – wiens contacten met de vrijheidsstrijders cruciaal zijn in onderhavige asielaanvraag – zich niet louter toespitsen op het niet meer juist weten wanneer een telefoontje werd gepleegd. Immers, verzoekende partij verklaarde aanvankelijk dat zij drie dagen na het incident in het bos door haar broer werd opgebeld om haar te waarschuwen dat R. de voorbije nacht was opgepakt en dat er ook naar haar was geïnformeerd, waarop verzoekende partij besloot om onder te duiken. Tijdens een geheime ontmoeting met R. enige tijd later zou R. haar toevertrouwd hebben dat de mannen in het bos vrijheidsstrijders waren (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 2). Bij een volgend interview beperkte verzoekende partij zich evenwel tot het stellen dat haar broer telefonisch meedeelde dat er mannen naar haar op zoek waren (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 12). Zij repte met geen woord over een eventuele arrestatie van R., maar verklaarde integendeel dat R. enkel vóór het incident in het bos een paar keer werd gearresteerd en niet erna (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 16). Zij voegde er zowaar aan toe dat zij R. sinds hun ontmoeting in het bos niet meer had gezien of gehoord en zij hem zelfs trachtte te vermijden.

De Raad stipt aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder de onverwachte ontmoeting met R. en enkele vrijheidsstrijders, al dan niet gevolgd door de arrestatie van R. waardoor ook verzoekende partij zich niet meer veilig voelde – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht.

Voormelde flagrante tegenstrijdigheden aangaande de kern van het voorgehouden asielrelaas, die met bovenstaand verweer geenszins worden geneutraliseerd, tasten derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan aan.

2.2.5.1. Aangaande enkele vermeende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote benadrukt verzoekende partij voorts het volgende.

Betreffende de beweerde inconsistenties omtrent het al dan niet doorgeven van adressen waar verzoekende partij in de turbulente periode voorafgaand aan haar vertrek uit Tsjetsjenië overnachtte, verduidelijkt zij dat haar echtgenote in elk geval op de hoogte was van het feit dat zij diende onder te duiken. Waar zij precies sliep, was minder belangrijk, zolang zij maar veilig was. Verwerende partij kijkt ten onrechte met een westerse bril naar een probleem dat in Tsjetsjenië minimaal is, vermits het loutere overleven voor een aanzienlijk deel van de bevolking daar de primordiale bekommernis uitmaakt.

Verzoekende partij betoogt verder dat de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote over het al dan niet plaatsvinden van een grenscontrole tussen Rusland en Wit-Rusland op een misverstand berust. Er is alleszins controle geweest aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen, want daar werden verzoekende partij en haar gezin aangehouden door de Poolse vreemdelingen-autoriteiten. Verwerende partij stelt zich erg onredelijk op door er vanuit te gaan dat de reisweg hen *“genoegzaam bekend moet zijn geweest”*, gelet op het feit dat zij deze route slechts eenmaal hebben afgelegd en dan nog wel per trein, terwijl zij op de vlucht waren.

In verband met de inconsistenties omtrent het al dan niet gezamenlijk ophalen van de reispaspoorten betoogt verzoekende partij ten slotte dat het logisch is dat zij, bij het meermaals doorvragen, haar latere antwoorden nuanceert. Hier werd overigens *“een beproefde psychologische ondervragingstechniek gebruikt, waarmee 90% van de mensen hun herinneringen laten verkleuren onder invloed van de vraagsteller”*.

2.2.5.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

Waar verzoekende partij haar verontwaardiging uitdrukt over het zich niet inleven in de Tsjetsjeense maatschappij met als gemeenschappelijk streven het loutere overleven en opwerpt dat het voor haar echtgenote onnodig was om te weten op welk adres zij zoal overnachtte, merkt de Raad op dat – ongeacht met welke bril er zou worden gekeken – verzoekende partij hiermee zichzelf tegensprekt. Immers, oorspronkelijk verklaarde zij dat haar echtgenote wél af en toe vroeg waar zij verbleef, waarop verzoekende partij haar een aantal van die plaatsen concreet noemde (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 13-14). Geconfronteerd met het gegeven dat haar echtgenote geen enkele specifieke verblijfplaatsen kende vermits zij volledig vertrouwde op haar echtgenoot, haastte verzoekende partij zich te verklaren dat zij geen uitgebreide uitleg gaf: *“Soms zei ik enkele keren waar ik was. Maar concreet niet”* (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 19). Het komt evenwel geenszins overtuigend over dat verzoekende partij in het verdere verloop van het interview en tevens in het verzoekschrift haar initiële standpunt overboord gooit en gedwee de verklaring van haar echtgenote bijtreedt, stellende dat haar exacte verblijfplaats volledig ondergeschikt was aan het feit dat zij veilig was. Zich eenvoudigweg scharen achter de bewering van haar echtgenote – waardoor verzoekende partij haar eigen oorspronkelijke verklaring teniet doet – is geenszins van aard om de desbetreffende motivering van verwerende partij in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de

gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Verder ziet de Raad niet in hoe verzoekende partij *"het misverstand"* aangaande het al dan niet plaatsvinden van een grenscontrole tussen Wit-Rusland en Rusland verheldert door te stellen *"er is alleszins een grenscontrole geweest aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen (want daar werden verzoeker en zijn gezin aangehouden door de Poolse vreemdelingenautoriteiten)."* Verzoekende partij weigert klaarblijkelijk zich uit te spreken het al dan niet plaatsvinden van een grenscontrole tussen Rusland en Wit-Rusland, zodat het onverzoenbare karakter van de hieromtrent afgelegde verklaringen overeind blijft. De Raad is zich ervan bewust dat verzoekende partij en haar echtgenote een voor hen onbekende reisweg hebben afgelegd, maar kan zich niet vinden in de argumentatie dat haar gevolgtrekking onredelijk is, vermits er wel degelijk kan worden verondersteld dat verzoekende partij – die na weken van onderduiken besloot dat het noodzakelijk was om met haar gezin het land te onvluchten – zich kan herinneren of zij tweemaal dan wel driemaal werd gecontroleerd tijdens haar vlucht. Desbetreffende motivering blijft aldus onverminderd overeind.

In verband met het al dan niet gezamenlijk aanvragen van de reispassen, constateert de Raad dat verzoekende partij haar toevlucht neemt tot twee verschillende vormen van verweer: enerzijds doet zij haar gerezen twijfel als nuances van de hand, anderzijds bekritiseert zij de ondervragingstechniek die gehanteerd zou zijn teneinde een verkleurde herinnering uit te lokken. Verzoekende partij lijkt aldus zelf niet goed te weten of de door haar geuite twijfel over de aanwezigheid van haar vrouw een logische – en aldus correcte – nuance in de loop van het interview betreft dan wel een door verwerende partij geprovoceerde – en aldus incorrecte – verkleuring van de feiten. In het eerste geval spreekt verzoekende partij haar echtgenote tegen, vermits deze ten stelligste beweerde dat zij naast haar man stond bij het bekomen van de reispassen en haar handtekening terzake vereist was (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor echtgenote 02/03/2011, p. 5). Het tweede verweer kan door de Raad evenmin ernstig worden genomen, gelet op het feit dat verwerende partij slechts tweemaal vroeg of haar echtgenote haar vergezeld had bij het afhalen van de paspoorten, en vervolgens – na de uitgedrukte twijfel – opmerkte dat het nochtans een belangrijke gebeurtenis betrof (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 02/03/2011, p. 7).

2.2.6. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift niet eens de moeite getroost om de tegenstrijdigheid betreffende het al dan niet onderduiken van haar schoonbroer te ontkrachten, waardoor deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7.1. Aangaande de motivering dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij enkele dagen voor haar vlucht nog contact opnam met de Tsjetsjeense autoriteiten, wenst verzoekende partij het onderscheid tussen de paramilitaire of *"parapolitionele"* pro-Russische instanties enerzijds en de gemeentelijke autoriteiten anderzijds in de verf te zetten. Deze laatste functioneren de laatste jaren behoorlijk en mogen zeker niet gelijkgesteld worden met de paramilitaire autoriteiten die verzoekende partij linken aan islamitische vrijheidsstrijders. Verzoekende partij voegt daar volgende filosofisch-politieke beschouwing aan toe: *"als mogelijke opposanten naar het buitenland willen vluchten en jijzelf als regime wil per se meer greep krijgen op een opstandige regio (om de territorialiteit van het Moederland te verdedigen), ga je de vluchtelingen dan tegenhouden?"* Ook wijst zij erop dat de minst opvallende vlucht de meeste kans op succes heeft. Het is bijgevolg helemaal niet ongeloofwaardig dat zij, onder haar eigen naam en in het bezit van een eigen paspoort, het openbaar vervoer gebruikte om naar Europa te vluchten.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de door verzoekende partij verschaftte uitleg geenszins kan overtuigen. Daargelaten de blote bewering dat er een fundamenteel verschil zou bestaan tussen de paramilitaire en de gemeentelijke autoriteiten in Tsjetsjenië, acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij in oktober 2009 – zijnde een maand na het ontstaan van de beweerde problemen met de ordediensten – een internationaal paspoort zou aanvragen en met haar vrouw een huwelijk zou afsluiten voor de burgerlijke stand. Indien verzoekende partij werkelijk de ordediensten vreesde, is het immers niet aannemelijk dat zij zich tot eender welke officiële instantie zou wenden om een paspoort aan te vragen en in het huwelijk te treden. Zelfs ingeval er werkelijk een onderscheid zou bestaan tussen de gemeentelijke autoriteiten en de ordediensten, is het niet denkbeeldig dat beide instanties tot op een bepaalde hoogte samenwerken en informatie aan elkaar doorspelen om beter te functioneren en verzoekende partij aldus geseind zou worden bij de ordediensten. Het kadert geenszins in de door verzoekende partij aangevoerde vrees om een dergelijk risico te nemen.

Evenmin is het plausibel dat verzoekende partij en haar gezin, na het aanvragen van een internationaal paspoort, onder hun eigen naam zouden reizen. Iemand die omwille van vermeende banden met vrijheidsstrijders beweert mogelijk spoorloos te verdwijnen (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor

02/03/2011, p. 4) wordt logischerwijze verondersteld elke confrontatie met de autoriteiten uit de weg te gaan. Het argument dat “het Moederland” haar opposanten liever kwijt is en aldus geen pogingen zou ondernemen om de vlucht van verzoekende partij te verhinderen, berust op een ongefundeerde redenering waarvan verzoekende partij onmogelijk zeker kon zijn bij het verlaten van het grondgebied. Opnieuw is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij een dermate groot risico zou nemen indien zij werkelijk vreesde voor haar leven.

De vaststelling dat verzoekende partij na het ontstaan van haar moeilijkheden met de autoriteiten zonder enig beletsel in het huwelijk kon treden, een reispaspoort kon aanvragen en probleemloos onder haar eigen naam naar Europa kon reizen – waarbij zij zo erg op haar gemak was dat zij zich niet eens de moeite getroostte om aandacht te besteden aan het aantal controles (zie punt 2.2.5.) – doet derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.8.1. Verzoekende partij werpt ten slotte op dat wie vertrouwd is met de problematiek van de vreemdelingeninstroom in Polen eveneens weet dat procedures daar veelal snel, en vaak ook met grove schendingen van de rechten van de verdediging gebeuren. Verzoekende partij heeft steeds verklaard dat men haar tijdens een korte aanhouding haar reispassen ontnomen heeft en vingerafdrukken nam. Vermits elke vorm van communicatie in het Pools verliep, zonder bijstand van een tolk, had zij verder geen besef van het feit dat zij asiel in Polen had aangevraagd.

Ook is verzoekende partij gegriefd over het verwijt dat zij asielprocedures in Europa lichtzinnig zou opvatten. Het is net omdat de Poolse vreemdelingenautoriteit haar dossier reeds definitief had afgesloten, nog voordat er een Belgische eindbeslissing was inzake het “*Dublin II-onderzoek*”, dat zij de nieuwe asielaanvraag in België diende in te stellen. De maatschappelijke assistent van het OCMW had haar dat zo geadviseerd.

2.2.8.2. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij en haar echtgenote op 22 oktober 2010 een asielaanvraag in Polen indienden, waarbij zij een 17 bladzijden tellende vragenlijst quasi integraal beantwoordden (stuk 14, deel 2). De Raad kan zich derhalve niet vinden in de argumentatie dat de procedure in Polen snel verliep en verzoekende partij niet zou hebben beseft dat zij effectief een asielaanvraag had ingediend. Wanneer men zijn land van herkomst ontvlucht en op zoek gaat naar internationale bescherming en dit door de Poolse autoriteiten wordt aangereikt middels het invullen van lijvig document tot asielaanvraag kan uit het onmiddellijk doorreizen naar België zonder het resultaat van deze aanvraag af te wachten in redelijkheid worden geconcludeerd dat betrokkene het vermoeden opwekt de asielprocedure in Europa bijzonder lichtzinnig op te vatten.

2.2.9. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op verzoekende partij rust. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RVS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoekende partij verwijst in dit opzicht naar het Algemeen Ambtsbericht van de Noordelijke Kaukasus van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. 9 april 2010 ter illustratie van het feit dat de actuele situatie in Tsjetsjenië minder rooskleurig is dan de bestreden beslissing doet vermoeden. Van verwerende partij mag nochtans worden verlangd dat zij zich degelijk informeert over de politieke, religieuze en maatschappelijke kwesties en tevens de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië grondig evalueert

alvorens over te gaan tot een drastische maatregel als een uitwijzing, in plaats van quasi systematisch te oordelen dat er hoegenaamd geen mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, louter omwille van het feit dat dit deel uitmaakt van het Russisch grondgebied en aldus tot de Raad van Europa behoort. De bestreden beslissing getuigt van een bewuste en hardnekkige “oogkleppenblik” op de problematiek rond Tsjetsjenië. Hoewel de situatie in de herfst van 2009 nog verre van stabiel lijkt, acht verwerende partij het niet eens nodig te verwijzen naar deze elementen en dit ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

Haar verwijt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten enig onderzoek te verrichten naar de specifieke toestand in Tsjetsjenië kan evenwel niet worden bijgetreden. Het administratief dossier bevat immers een uitgebreide en objectieve informatiebundel, gestoeld op talloze bronnen, getiteld de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie / Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 14, deel 1), waaraan veelvuldig wordt gerefereerd in de bestreden beslissing. Er is derhalve beslist geen sprake van een “oogkleppenblik”. Uit deze informatie blijkt dat Tsjetsjenië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burger-slachtoffers of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door het benadrukken van het feit dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen en er nog steeds mensenrechtenschendingen bestaan – wat bovendien door verwerende partij niet wordt ontkend – gekoppeld aan een verwijzing naar een Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument van verzoekende partij met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.11. Waar verzoekende partij poneert dat de beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder voormelde “*Subject Related Briefing*” en de door verzoekende partij neergelegde documenten, en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 maart 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT